

ERRADA MORTAL

La llum dels fanals sols deixa veure les meues llàgrimes rodolant per les galtes. Al fons sols s'escolta la sirena d'una ambulància. Açò em supera, poc a poc vaig notant com em trenque en mil trossets i em va faltant l'aire. En eixe moment la meua única preocupació són aquelles llums de colors que s'allunyen ràpidament. La gent que passa pel carrer en eixe mateix moment no s'asombra, continua amb les seues vides, el que jo no sé és que la meua també està a punt d'acabar.

CINC DIES ABANS

Només despertar-me em prepare un got de llet calenta i engege el meu mòbil. Ja tinc cinc trucades perdudes de l'Alba, segur que és per contar-me com s'ho està passant de bé a Madrid durant aquest pont. Quan estic acabant d'engolir la llet, una llum a sobre de la cuina em distreu. Escure el got, i dirigint-me al sofà òbric sorpresa eixa notificació d'instagram, he rebut dos missatges nous; la Lara m'ha donat "me gusta" en una foto que vaig pujar la setmana passada a la platja. En eixe moment sols em vé al cap el record amb els meus pares, els peus a la càlida sorra d'estiu. L'altra notificació em resulta més estranya. És una sol·licitud nova de seguiment, un tal "Alex" em vol seguir. El primer que faig és veure el seu perfil, no té més que dos seguidors, no té publicacions i cap foto de perfil. "Potser siga l'Alex de música", vaig pensar de primeres. Desconfiada però sorpresa li vaig acceptar la sol·licitud a eixe misteriós Alex, tenia curiositat per saber qui era i què volia.

"La teua germana Emma va a ser assassinada i al teu pare li queda poc de vida". Aquest missatge plenava la pantalla blanca del meu mòbil. Estava paralizada, definitivament aquest no era l'Alex de música. Com sabia aquest home el nom de la meua germana? I per què em deia aquestes coses? Sentia angoixa i un gran nus a l'estòmac. Ràpidament el vaig bloquejar però res funcionava ja, m'arribà eixe mateix missatge al whasap, al correu i a les notificacions de facebook. Si açò es tractava d'una broma no tenia gràcia.

Plou. El meu millor plà per a hui és seure a la meua habitació i escoltar les fredes gotes d'aigua colpejar el vidre. Pense en la meua germana. Minuts després m'alce d'un bot, a la butxaca del meu pantaló es troba el meu mòbil, ara sona la cançó de "When I was your man" de Bruno Mars. Una vegada tenia el mòbil a les meues mans em vaig quedar paralizada mirant la pantalla il·luminada. La que em cridava no era l'Alba... morta de por, sols podia llegir "Alex" a la pantalla del meu telèfon. Durant dos o tres segons no vaig dubtar en agafar-lo i descobrir qui era, però la por em va guanyar. Si ell coneixia a la meua germana i al meu pare segurament a mi també, i pel missatge d'ahir, no crec q em cridara per a ser amics. Val, açò ja m'alarmava, i si ara ja no es tractava d'una broma? Tot al meu voltant començava a donar voltes.

Vaig obrir costosament els ulls, em trobava estirada al llit i no sabia per què. El que sí que sabia era que havia de cridar l'Emma quan abans millor, podia semblar una paranoia però així em quedava tranquil·la.

Res, no l'agafava. Estava començant a perdre el cap. "Estarà treballant i no em podrà atendre en aquest moment, més tard em trucarà", vaig pensar. Els minuts passaven lents i les hores eternes, el dia passava i jo no tenia cap notícia seva. Estava llegint "La catedral del mar" quan el timbre de la porta em va interrompre. Vaig dirigir-me cap a la porta, però una vegada vaig obrir no hi havia ningú. Al terra sols hi havia una carta dins d'un sobre blau. La vaig agafar estranyada, no posava nom i tampoc no portava cap segell. Vaig obrir la misteriosa carta:

"Acomiada't de la teua germana perquè li queden tres dies, i ton pare i tu sou els següents en aquest joc"

El teu malson, Alex.

Entre cap a casa tan ràpid com em permeten els meus peus. Tanque amb tot tipus de forrellat i deixo les claus posades a la porta. Pareix que el passadís no acaba mai. Per fi arribo a l'habitació del fons on es troba el mòbil. Tinc una trucada perduda d'Emma. Amb les mans tremoloses marcho el més ràpid que puc el seu número. Sols aconseguisc parlar amb ella dos minuts, però el temps suficient per a assegurar-me de que està bé. Em conta que el seu novio Lucas li ha donat una sorpresa i estan de camí a París. Estic tranquil·la, allí no li passarà res. Només penjar a la meua germana torna a sonar el timbre. Sigilosament sense fer cap tipus de soroll em dirigisc cap a la porta. Cada pas que faig sent un calfred al meu cos. Retiro els forrellats un a un i obro la porta el necessari per poder descobrir qui és. "No és possible", penso, "no és real". A l'altre costat de la porta es troba la meua germana acompanyada de Lucas.

La meua germana em mira preocupada, no entèn el què em passa, la veritat és que ni jo entenc tot açò. ¿No acabe de parlar amb ella per telèfon i m'ha dit que està de camí a París? Li faig la mateixa pregunta que se m'acaba de passar pel cap. Però no respon el que em pensava: "A París? Hahaha, ja m'agradaria germaneta. Ho hauràs somiat", em diu mentre tots dos passen i s'asseuen al sofà. No, no ho havia somiat. Si no era eixa la meua germana... amb qui acabava de parlar jo per telèfon? Estava suant, m'estava tornant boja, presa de la desesperació, vaig endur-me a la meua germana a la cuina i li vaig preguntar per un tal Alex. No li vaig contar res més, no volia contar-li més sobre aquest tema perquè ni jo sabia si era real. El coneixia, ella sabia de qui li estava parlant, ho vaig notar quan vaig veure que la seva expressió de la cara canviava. "És un tema delicat", em va dir. La vaig mirar amb cara de pocs amics, ja ho havia passat bastant mal com per a no poder entendre un tema "complicat". Vaig demanar-li que em contara la veritat i així ho va fer:

" Tu i jo tenim un germà, es diu Alex. Va néixer abans de que el pare i la mare es casaren. La mare el va tindre amb un altre home. El pare no volia que l'Alex formara

part d'aquesta família, per això mai t'ho hem dit". Açò era massa, ¿tenia un germà que no coneixia? i pitjor encara, eixe "germà" volia matar el què em quedava de família? No aguantava més, ja no podia seguir amb açò. Cridava a la policia? Li ho contava a la meua germana? Parlava amb el meu nou germà? Ho deixava passar?

Em vaig alçar sense ganes de res. Hui era el fatigós dia tan esperat. Se m'havia acabat el temps, ja no quedaven ni tres ni dos dies, hui, era hui. Potser m'estiguera preocupant per res, pero no ho podia evitar. No estava preparada per a perdre la meua germana, no podien furtàr-me-la i per descomptat que jo no ho anava a consentir. El primer que se'm va ocòrrer va ser cridar el Lucas, ja que la meua germana estava treballant i no me l'agafaria. El meu plà era que aquella vesprada tant mon pare com la meua germana vingueren a casa, així res podia passar. Però no fou la veu de Lucas la que em contestà al telèfon. Era l'Alex. Em vaig quedar callada, escoltava atentament. Sols em digué: "Tard" i sense pensar-ho dues vegades em penjà. Una nova notificació em va distreure, aquesta vegada era de facebook. No vaig entrar, sols vaig punxar el desplegable de notificacions, el suficient per a poder llegir : *ASSASINAT* . Ara sí que vaig entrar corrent a llegir:

Assasinat a Madrid per un home de vint-i-tres anys. Un home assassina a una dona que és ofegada, damunt del cadaver sols es troba un sobre blau que posa : "La següent ets tu", signat el teu germà.

Em fallen les cames i caic a terra, no respire bé. No pot ser eixa la meua germana. M'alce corrent i baixo per les escales a tota pressa, només baixar em trobe la policia amb els cotxes i les cintes groges indicant que no es pot passar, dins del rotgile del precinte es troba la meua germana morta. Comence a córrer cap a ella, em donen igual els policies que intenten agafar-me i impedir-ho. Plore, no suporto la ràbia que porto dins, ploro per tot allò que he aguantat aquests dies, ploro sabent que ja no hi ha res a fer.

La llum dels fanals sols deixa veure les meues llàgrimes rodolant per les galtes. Al fons sols s'escolta la sirena d'una ambulància. Açò em supera, poc a poc vaig notant com em trenque en mil trossets i em va faltant l'aire. En eixe moment la meua única preocupació són aquelles llums de colors que s'allunyen ràpidament.